ЛИТОВСЬКА ПОГОНЯ1
ВІД МАКСИМА БОГДАНОВИЧА

Що мені в тих запінених конях?
Чом не гасне видіння жахне?!
Стародавньої Литви Погоня
І батожить, і смужить мене.

Чом мене? Я ж Вітчизни не зрадив,
Я ж не зрікся ні краплі Дніпра,
Це ж чому і чого вона ради
Мою совість в полон забира?!

Розпаношиться ніч петрівчана
Чадом розпачу й димом проклять —
З пекла ночі до сивого рана
Груди люто з Погоні болять.

Може, все, що мене обімшило, —
Лесті зашморг, достатку шлея?!
Тож мечем харалужним, не шилом
Бий мене, щоб отямився я.

Витни гидь мою, вижери жаром,
Прокопить, прогрими, протопчи —
Під твоїм громопадним ударом
Я здригаюсь і стогну вночі!

Є потреба нещадних очищень:
Прагнеш бути — буття розіпни.
А Погоня все ближче і ближче
Десь з безодні душі, з глибини.

Сива збруя. Запінені храпи.
Б'ють ломами копит вічний лід.
Це б коня мені, і на коня би,
І за ними, за ними б услід

Запропасти, пропасти в тих конях —
Сам себе хто й коли здожене?!
Стародавньої Литви Погоня
І батожить, і смужить мене...

1) В старому Вільні на мурі Гострої Брами висічено герб — вояків ва стрімких конях. Герб цей місто отримало ще за часів Великого Князівства Литовського, і зветься він — Литовська Погоня.
Найуславленіший патріотичний вірш Максима Богдановича спонуканий цим гербом.